

Magyarország Alkotmánybírósága
1015 Budapest, Donáti u. 35-45.

Hiv.szám: IV/1054-1/2017.

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Tisztelt dr. Bitskey Botond Főtitkár Úr!

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
Ügyszám:	IV/1054-2/2017
Érkezett:	2017 JÚN 20.
Példány:	1 Kezelőiroda:
Melléklet:	db [Handwritten initials]

A Tisztelt Alkotmánybíróság előtt fenti ügyszámon folyamatban lévő alkotmányjogi panasz eljárásban a Tisztelt Főtitkár Úr által hozott, és 2017. május 18-kán kézhez vett hiánypótlási felhívásában foglaltak alapján alkotmányjogi panaszomat - alulírott [REDACTED] [REDACTED] dítványozó - az alábbiak szerint

módosítom és kiegészítem.

Alkotmányjogi panaszomat az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 26. § (1) bekezdése és a 27. §-a alapján terjesztem elő.

Figyelemmel az Alkotmánybíróság állandó gyakorlatára, alkotmányjogi panaszomat úgy módosítom, hogy az Alaptörvényben biztosított jogaim sérelmének alapjaként a továbbiakban nem hivatkozom az Alaptörvény 26. és 28. cikkelyére, továbbá a XXIV. cikk (1) bekezdésére (tisztességes hatósági eljáráshoz való alapjog).

Továbbra is hivatkozom viszont az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésére, a XIII. cikk (1) bekezdésére, a XV. cikk (1) és (2) bekezdésére és a XXVIII. cikk (1) bekezdésére.

Kérem a Tisztelt Alkotmánybíróságot, hogy állapítsa meg a bírói döntés alaptörvényellenességét, és semmisítse meg azt, mivel sérti az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdését, a XIII. cikk (1) bekezdését, a XV. cikk (1) és (2) bekezdését és a XXVIII. cikk (1) bekezdését.

1., A megsemmisíteni kért bírói döntések: a 25.P.50.635/2015/10. – A Pesti Központi Kerületi Bíróság, a 44.Pf.637.376/2015/5. – A Fővárosi Törvényszék, mint másodfokú Bíróság, illetve a Kúria, mint felülvizsgálati bíróság ítélete: Pfv.V.20.855/2016/8., mely hatályában fenntartotta a Fővárosi Törvényszék ítéletét.

*****

I.,

Az ügyben eljáró bírónak, ítélete meghozatalához, egyedi jogkérdésben kellett állást foglalnia.

A jogkérdés az volt, hogy egy érvényes, tartósan fennálló és még folyamatban lévő, „határozott idejű” lakásbérleti szerződés megszüntethető-e a törvény erejénél fogva egy olyan jogszabályra történő hivatkozással, amely jogszabály a lakásbérleti szerződés megkötése után majd csak másfél év múlva lépett hatályba.

Az ügyben eljáró bíró döntött: ítéletének meghozatalához úgy alkalmazott egy jelenleg is hatályban lévő jogszabályt - **2/1994. (IX. 20.) TNM Rendelet** - hogy azzal megszüntetett egy olyan érvényes lakásbérleti szerződést, amely még az **1/1971. (II. 8.) Korm. Rendelet** hatálya alatt kötött.

Ezzel az intézkedésével egy korábban megszerzett jogomat egy később született jogszabályra történő hivatkozással elvonta.

Alkotmányjogi panaszomat egyrészt a bíró alaptörvény-ellenes jogszabály alkalmazása miatt teszem meg, mert az a jogalkalmazás, amellyel az ügyben eljáró bíró ítéletét meghozta ellentétben áll az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdésével, a jogállamiságból származó jogbiztonság követelményével, sérti a bizalomvédelemből fakadó követelményeket, a szerzett jogok alaptörvényi védelmét.

I n d o k l á s:

1993. június 16-kán munkáltatómmal, a [REDACTED] Lakásbérleti Szerződést kötöttem. A Lakásbérleti Szerződés az akkor hatályos - **1/1971. (II. 8.) Korm. rendelet** – szabályozása alapján jött létre. Továbbá, e jogszabályok hatálya alatt a Ptk. maga is tartalmazott a lakásbérleti jogviszonyra vonatkozóan szabályokat.

A Lakásbérleti Szerződés „határozott” időre kötött, a Hivatalnál fennálló állományviszonyom idejéig.

Bontó feltételről a Lakásbérleti Szerződés részét képező Megállapodásban rendelkezünk, Vállaltam, hogy ha és amennyiben munkaviszonyomat nyugdíjba vonulásom előtt szüntetném meg, akkor a szolgálati lakást 60 napos határidő elteltével, elhelyezés igénye nélkül, kiürített állapotban kell visszaadnom a Hivatalnak.

Továbbá, a bontó feltétel vállalása mellett még az [REDACTED] rendelkezésére kellett bocsátanom egy határozatlan időre bérbe adott önkormányzati lakást is, amelyet az Információs Hivatal a leadást követően felhasznált, ezáltal lakásállománya gazdagodott.

Az Információs Hivatal 2015. 02. 20-kán, még jóval, a lakásbérleti szerződésben szereplő határozott idő letelte előtt, keresetet nyújtott be személyem ellen a Pesti Központi Kerületi Bíróságra „**Szolgálati lakás elhagyására kötelezés**” tárgyában.

A Bíróság az [REDACTED] resetének helyt adott. Megállapította, hogy a közöttünk **1993 júniusában kötött Lakásbérleti Szerződés** a törvény erejénél fogva megszűnt. A bíró az ítélet indoklásában a Lakásbérleti Szerződés megkötése után majd csak több mint egy évvel később hatályba lépő, A lakások és helyiségek bérletére, valamint az elidegenítésükre vonatkozó egyes szabályokról szóló 1993. évi LXXVIII. törvény végrehajtásáról szóló **2/1994. (IX. 20.) TNM Rendelet 7. § (1) a)** bekezdésében szereplő bontófeltételre hivatkozott.

Ez, a bíró által hivatkozott bontófeltétel, sem az [REDACTED] és a közöttem 1993 júniusában kötött Lakásbérleti Szerződésben, sem pedig a Lakásbérleti Szerződés megkötésekor hatályban lévő **1/1971. (II. 8.) Korm. rendeletben** nem szerepelt.

Ez, a bíró által hivatkozott bontófeltétel, kizárólag csak a Lakásbérleti Szerződés megkötése után több mint egy évvel később hatályba lépő **2/1994. (IX. 20.) TNM Rendeletben** szerepel.

Emiatt az ügyben eljáró bíró jogalkalmazása összeegyeztethetetlen a jogállamiság elvével és emiatt alkotmányellenes, hiszen a jogbiztonság követelményét teljesen figyelmen kívül hagyta azáltal, hogy egy később hatályba lépő jogszabályra hivatkozva olyan kötelezettséget, felelősséget állapított meg számomra, amely a korábbi jogszabályi környezetben egyáltalán nem állt fenn.

Ezt az állományviszonyom idejéig kiutalt szolgálati bérlakást az **1/1971. (II. 8.) Korm. rendelet** a lakások elosztásáról és a lakásbérletről szóló jogszabályok jogosultsági feltételei szerint kaptuk, így ebből egyenesen következik, hogy az erre a Lakásbérleti Szerződésre vonatkozó bontófeltételeket is kizárólag csak a **1/1971. (II. 8.) Korm. Rendelet** szabályozhatja, nem pedig egy jóval később hatályba lépő Rendeleté, mivel a két Rendelet egészen más jogtartalmú szerződést keletkeztet.

Egy bizonyos bontófeltétel kizárólag csak azt a jogviszonyt bonthatja, amely jogviszonyhoz azt a felek megegyező akarattal hozzárendelték.

Mivel jelen esetben, a bírósági ítéletekben foglaltak szerint a lakáskiürítés jogi megalapozottságához kétség kívül egy később született jogszabály bontófeltételének alkalmazása miatt került sor, ez mindenképpen sérti a demokratikus eljárásához való jogomat, mivel egy később született jogszabály a jogalanyok számára kizárólag a korábbi jogi szabályozásnál egyértelműen előnyösebb helyzetet teremthet csak.

Ezzel szemben, esetemben, a bíró jogalkalmazása során nem csak hogy megváltoztatta egy új jogszabályra történő hivatkozással a már korábban megkötött, tartós jogviszonyra épülő lakásbérleti szerződésemet, hanem az érvényes Lakásbérleti Szerződést a törvény erejénél fogva meg is szüntette.

A Bíróság jogalkalmazása ellentétes volt a törvényi előírások kötelező iránymutatásával, miszerint: 1993. évi XCII. törvény a Polgári Törvénykönyv egyes rendelkezéseinek módosításáról 40. § (1) bekezdés: a *„szerződésekre vonatkozó rendelkezéseit csak a hatálybalépését követően kötött szerződésekre kell alkalmazni”*.

A folyamatos jogviszonyokban egy új jogszabály hatályba lépése után is - különösen, ha a jogviszonyokban szereplő jogalanyok kötelességeiről van szó - a korábban hatályban lévő jogszabályokat kell alkalmazni.

Esetemben, a Lakásbérleti Szerződés megkötése után több, mint egy év múlva hatályba lépő Rendelet bontófeltételei szerződéskötésünkkel előre nem láthatóak voltak, a 2/1994. (IX. 20.) TNM Rendelet hatálybalépése után pedig a Hivatal szerződést nem módosított. Ebből kifolyólag én csak azt az egy bontófeltételt tudtam figyelembe venni, amelyet a Hivatal és a köztem 1993 júniusában létrejött Lakásbérleti Szerződéssel egy időben keletkezett kötelmi Megállapodás tartalmazott.

Abban az esetben, hogy ha egy már folyamatban lévő (nem lezárt) jogviszonyra egy később született jogszabályt alkalmazunk, rejtett visszamenőleges hatállyal van dolgunk, ha tehát egy hosszú időre kötött lakásbérleti szerződést az időközben vonatkozó jogszabályok megváltoztatnak, akkor ez esetben egyértelműen visszaható hatályról van szó, hiszen egy a jogszabály keletkezését megelőző eseményre - a szerződés megkötésére - vonatkozik az új jogszabály.

Ám, valamely jogszabály nem csupán akkor minősülhet a visszaható hatály tilalmába ütközőnek, ha a jogszabályt a jogalkotó visszamenőlegesen léptette hatályba, illetve visszamenőlegesen került alkalmazásra, hanem akkor is, ha a hatálybaléptetés nem visszamenőlegesen történt ugyan, de a jogszabály rendelkezéseit a jogszabály hatálybalépése előtt létrejött jogviszonyokra is – visszamenőleg – alkalmazzák, mint ahogy az esetemben történt a bíró jogalkalmazása eredményeként.

A korábbi törvény idején létrejövő tartós polgári jogi jogviszonyra nézve a jogviszony létrehozatala időpontjában érvényes törvény szabályai a mérvadóak, függetlenül attól, hogy időközben az új törvény hatályba lépett. A bíró ítéletének meghozatalához egy megelőző törvény hatálya idején létrejövő jogviszonyra nem alkalmazhatott volna új törvényt, kivételt képez ez alól, ha az érintettek részére a szabályozás a korábbinál kedvezőbb feltételeket tartalmaz.

Az Alkotmánybíróság a **11/1992. (III. 5.) AB határozatában** általános érvennyel megállapította, hogy a jogállam alapvető eleme a jogbiztonság, amely megköveteli a megszerzett jogok védelmét, a teljesezésbe ment, vagy egyébként véglegesen lezárt jogviszonyok érintetlenül hagyását, illetve a múltban keletkezett tartós jogviszonyok megváltoztathatóságának alkotmányos szabályokkal való korlátozását.

Hiszen a szerzett jogok védelme, nem jelent mást, mint a jogszabályok állandóságába vetett bizakodás védelmét. Ezt a bizakodást pedig külön tényállási elemnek, az érintett adott jogszabály által motivált, vagyoni hatású vagy olyan egzisztenciális súlyú döntésének kell alátámasztani, amely tekintetében a jogosultságot biztosító szabályozás az érintettek döntésénél nem lényegtelen szerepet játszhatott.

II.,

Az ügyben eljáró bíró, jogalkalmazásának eredményeként, ítéletében helyt adott az [REDAKTORVA] kás kiürítési keresetének, így hát érdemi döntésével a törvény erejénél fogva megszüntetett egy érvényes Lakásbérleti Szerződést.

Ennek értelmében, alkotmányjogi panaszomat másrésztől a bírói jogalkalmazás engem ért következményei miatt teszem meg, mert az sérti az Alaptörvény XIII. cikk (1) bekezdésében foglalt állampolgári jogaimat is, hiszen ítéletével annak ellenére kilakoltatott négy gyermekemmel a tartósan fennálló – 25 éve tartó – szolgálati bérlakásunkból, hogy az alkotmányos tulajdonvédelemben részesülő vagyoni jognak minősült.

I n d o k l á s:

A bíró ítélete kihirdetésével megszüntette érvényes Lakásbérleti Szerződésemet annak ellenére, hogy a Lakásbérleti Szerződésben megjelölt „határozott” idő még nem telt le, annak ellenére, hogy nem sértettem meg a Lakásbérleti Szerződés elválaszthatatlan részét képező Megállapodásban szereplő bontófeltételt sem, melyben azt vállaltam, hogy nyugállományba helyezésemig az [REDAKTORVA] teljesítek szolgálatot, hiszen 32 éve a Hivatal hivatásos szolgálatában vagyok. Továbbá nem sértettem meg a Lakásbérleti Szerződés megkötésekor hatályban lévő 1/1971. (II. 8.) Korm. rendelet egyik pontját sem.

Ebből kifolyólag, mivel a vállalt feltételt meg nem sértettem, polgári jogi jogosítványaim megillettek volna továbbra is a szolgálati bérlakás további használatára egészen a határozott idő leteltéig, az állományviszonyom végéig, hiszen a tulajdon alkotmányjogi fogalma és a védelme értelmében megjelölt polgári jogi jogosítványok a következők: minden vagyoni jog biztosítása, a dologi jogi jogosultságok, valamint a kötelmi jogi igények is ebben a körben. Ilyetén a bérleti jog a tulajdonjoghoz hasonlóan alkotmányos védelem alatt áll.

Az [REDACTED] és közöttem 1993 júniusában a Lakásbérleti Szerződés megkötésével egy ketoldali kötelmi viszony létesült, hiszen a Hivatal vállalta, hogy szolgálati lakást biztosít munkaviszonyomért cserébe, én pedig azt vállaltam, hogy nyugállományba vonulásomig nem szüntetem meg a munkaviszonyomat.

Ezt a kötelmi viszonyt a bíró ítéletével annak ellenére megszüntette, hogy az általam vállalt kötelmet én meg nem sértettem.

A tulajdonhoz való jog alapvető jelentőségű polgári jog és fontos szociális jog is. Az emberi méltóságnak megfelelő életszínvonal egyik forrása ugyanis a magántulajdonhoz való jog, azaz jogcím mások kizárására egy jogilag védett igény tekintetében.

Alkotmánybíróság gyakorlata szerint az alkotmányos tulajdonvédelem kiterjed minden olyan jogosítványra, amely a jogosult jogi pozícióját meghatározza (1711992.(III.30.) AB határozat, (4011997.(VII. 1.) AB. határozat).

Ezzel szemben az ügyben eljáró bíró ítéletével önkényesen megszüntette jogcímemet egy még érvényes Lakásbérleti Szerződésen, ezáltal a munkámért cserébe járó szolgálati lakás további használatától megfosztott.

Ezáltal elvonta azt a korábban szerzett jogomat, amely olyan alanyi jogom volt, amely a személyemet valamely jogilag jelentős cselekmény alapján a tárgyi jogrend szerint már megilletett. - Ennek jogalapjául szolgált az az 1993 júniusában megkötött Lakásbérleti Szerződés, amely esetemben egy szolgálati lakás meghatározott ideig, az állományviszonyom végéig történő használatáról rendelkezett.

Mivel a tulajdon „elvonása” alkotmányjogi értelemben nem feltétlenül a polgári jogi tulajdonjog elvesztése, ezért erre való hivatkozással esetemben egy jogszerűen megszerzett szolgálati lakás bérleti jogának elvétele miatt sérül az Alkotmány XIII. cikk (1) bekezdésében szereplő alkotmányos jogom, mivel a szolgálati lakás visszavételekor az általam vállalt kötelmem fennállt, a Lakásbérleti Szerződésben megjelölt határozott idő pedig még nem telt le.

64/1993. (XII. 22.) AB határozat

„a bérlő számára a bérlakás lényegében ugyanazt a funkciót látja el, mint a lakástulajdon; s ennek megfelelően a bérlőnek a bérlet biztos és tartós fennállásához fűződő érdeke adott esetben alkotmányos tulajdonvédelemben részesülő vagyoni jognak minősülhet.”

(64/1993. (XI. 22.) AB határozat

A tulajdonhoz való jog védelmének terjedelme nem foglalja magába a tulajdon megszerzéséhez való jogot, a már **(jogszerűen) megszerzett tulajdon részesül alkotmányos védelemben**

A jogállamisághoz hozzátartozik a szerzett jogok tiszteletben tartása. A jogállam a szerzett jogokhoz csak akkor nyúlhat hozzá, ha ezek a jogok jogellenesen, így például az állampolgárok jogegyenlőségét sértő módon keletkeztek.

Az Alkotmánybíróság már több határozatában is megállapította, hogy a jogbiztonság, mint a jogállamiság leglényegesebb fogalmi eleme és a szerzett jogok védelmének elvi alapja a rendszerek stabilitása szempontjából különös jelentőségű. Ugyanis új törvény, illetve azok gyakorlatban történő alkalmazása a szerzett jogokat rendszerint nem érintheti.

III.,

Az ügyben eljáró bíró, arra történő hivatkozással, hogy neki csak jogkérdésben kellett döntést hoznia, az ügy szempontjából minden mást irrelevánsnak ítélt meg. Ezt a tényt a Kúria is megerősítette, mivel felülvizsgálati határozatában kijelentette, hogy a felmondás jogszerűségét a bírósági eljárás alatt senki nem vizsgálta.

Teljes mértékben kijelenthető ugyanakkor, hogy a bíró az ügyben nemcsak jogkérdésben döntött, hanem ennek eredményeként jogalkalmazásával szabad utat adott egy szolgálati lakás elvételéhez. Úgy adott szabad utat, hogy az üggyel kapcsolatos, jelentőséggel bíró tények vizsgálatától mereven elzárkózott, amely rám nézve diszkriminatív jelentőséggel bírt.

Jogaimmal én nem élhettem, amely „megkülönböztetés” feltételezhetően köszönhető volt annak a hallatlan erőfölénynek is, mint, amelyet a magyar állam egyik főhivatala és a személyem, mint a hivatal egyik alkalmazottja közötti hierarchia generálhatott.

Tény, hogy a Bíróság, az ítéletének meghozatalához nem vette figyelembe sem az általunk becsatolt ügydöntő bizonyítékokat, sem pedig az ítéletét alátámasztó 2/1994. (IX.20) TNM Rendelet azon paragrafusait sem, amelyek az ügy szempontjából ránk nézve bírtak volna kedvező hatással. Ha és amennyiben az ügyben eljáró bíró a becsatolt bizonyítékok és a rendelkező jogszabályok tekintetében következetesen járt volna el az egyedi jogkérdés mentén meghozott ítélete meghozatalakor, akkor a szolgálati lakás kiürítését nem rendelhette volna el a törvény erejénél fogva.

Az ügy eldöntése szempontjából releváns tényezőket hagyott figyelmen kívül a Bíróság, amely tény önmagában a tisztességes eljáráshoz való jog sérelmét okozta. Erre való hivatkozással, alkotmányos jogom sérül az Alaptörvény XXVIII. cikk (1) bekezdésében foglaltak miatt, továbbá a XV. cikk (1) és ebből kifolyólag a (2) bekezdésekben biztosított jogom sérelmével is, hiszen a törvény előtt minden ember egyenlő és minden embernek jogképesnek kellene, hogy legyen.

I n d o k l á s :

a.,

Az I. fokú bíró az ítélet indoklásában egyáltalán nem vette figyelembe és ezáltal valótlaniságot állított akkor, amikor azt jelentette ki, hogy *"a felek bontófeltételről egyáltalán nem rendelkeztek"* (!) 25.P.50.635/2015/10. (6. oldal).

ezzel szemben,

a peranyagba bizonyíthatóan becsatolásra került az a Hivatal és a köztem létrejött azon Megállapodás is, amely azért képezte szerves részét az 1993 júniusában megkötött Lakásbérleti Szerződésnek, mert a felek abban rendelkeztek a Lakásbérleti Szerződés esetleges bontásának feltételeiről, részleteiről.

b.,

A II. fokú bírói ítélet – 44.Pf.637.376/2015/5. (6. oldal) - indoklásában azt jelentette ki, hogy *"az [redacted]t felperes a felmondási jogát bármikor gyakorolhatta ez nem időhöz kötött jognyilatkozat, ilyet sem a Ptk., sem a lakástörvény nem tartalmaz."*

ezzel szemben,

a **2/1994. (IX.20) TNM Rendelet 13. § (1)** bekezdése viszont pontosan előírja az Információs Hivatal számára, hogy *"A lakás jogcím nélküli használójával a jogcím nélkülivé válást követő, illetve annak a lakásügyi szerv tudomására jutásától számított **30 napon belül** írásban közölni kell a bérleti jogviszonya megszűnését és annak következményeit, továbbá, hogy a Hivataltól elhelyezésre vagy amennyiben a cserelakás nem biztosítható, tarthat-e igényt térítésre. A térítés mértéke a Hivatal rendelkezésére bocsátott lakásnak a jogcím nélkülivé válás időpontjában meghatározott helyi beköltözhető forgalmi értéke."*

Részemről becsatolásra került annak a Jegyzőkönyvnek a másolata, amely azt tanúsítja, hogy az [redacted] bizonyítható módon már 2010-ben lefolytatott egy átfogó vizsgálatot éppen a keresetben szereplő bontófeltételre hivatkozva. A lefolytatott vizsgálat után az Információs Hivatal lakásügyi szerve mindent rendben talált, jogcím nélküliséget nem állapított meg.

Ha a Hivatal 2010-ben, **30 napon belül** nem állapította meg a jogcím nélküliségemet, akkor 4 év elteltével erre már semmi jogalapja sem lehetett volna a 2/1994. (IX.20) TNM Rendelet paragrafusának értelmében.

A 30 napos határidő letelte az [REDACTED] számára jogvesztéssel kellett volna, hogy járjon. A [REDACTED] elteltevel nem kezdeményezhette volna a lakás kiürítését, mivel a jogszabály a jogcímnélküliség megállapításához megszabott időintervallumot rendel.

A bíróságnak a keresetet a 2/1994. (IX.20) TNM Rendelet 13. § (1) paragrafusának értelmében eleve el kellett volna utasítania.

C.,

2015. 02. 20-kán a [REDACTED] tet nyújtott be személyem ellen a Pesti Központi Kerületi Bíróság [REDACTED] **„elhelyezésére kötelezés”** tárgyában. Ennek ellenére a bíróság nemcsak ez ügyben hozott ítéletet:

„A Bíróság kötelezi az alperest, hogy a [REDACTED] tószám alatti szolgálati lakást 30 napon belül elhelyezési igény nélkül hagyja el és az ingóságaitól kiürített és rendeltetésszerű használatra alkalmas állapotban egyidejűleg bocsássa a felperes kizárólagos birtokába.”

Az bírói ítéletben benne foglaltatik „*az elhelyezési igény nélkül*” történő kinyilvánítás is, annak ellenére, hogy az Információs Hivatal keresetében erre vonatkozó kérelemmel egyáltalán nem élt, ennek okán a perben az elhelyezés kérdése nem képezte semmilyen vizsgálat tárgyát.

Az ügyben eljáró bíró ennek ellenére mégis ítelt ez ügyben is, mellőzve mindenféle ez ügyben történő vizsgálatot, mellőzve mindenféle jogszabályi hivatkozást.

Fordított esetben, jogszabály megjelölésének hiányára történő hivatkozással a bíróság a hozzá benyújtott keresetet minden esetben elutasítaná.

A bíróság ítéletének indoklásában nem adott számot arról, hogy döntése milyen bizonyítékokon, mely jogszabályokon alapul, csak és kizárólag az ügyben eljáró bíró saját véleményű megállapítását tartalmazta: *„...egyébként mivel a korábbi bérlakásról való lemondásra az alperes döntése és minőségi csere alapján került sor: arra vonatkozóan az alperesnek semmiféle további joga nincs, azzal kapcsolatban igénye sem lehet.”* 25.P.50.635/2015/10. (8. oldal).

Személyemet ez ügyben sérelem a tisztességes eljáráshoz való jog megsértése miatt azért érte, mert a Bíróság úgy ítélkezett kéretlenül is elhelyezési ügyben, hogy olyan *releváns* tényeket nem vett figyelembe, amelyek közül az egyik az egy jogszabály, mégpedig a 2/1994. (IX.20) TNM Rendelet 4.§ (4) bekezdése, amely azt mondja ki, hogy ha és amennyiben a

bérlő korábban határozatlan időre bérbe adott lakást bocsátott az Információs Hivatal rendelkezésére, akkor azért cserébe, további elhelyezéséről akkor is gondoskodnia kell az Információs Hivatalnak, ha időközben a bérlőnek bérleti jogviszonya megszűnik. A hivatkozott jogszabály értelmében a bérlő elhelyezési igénnyel élhet egy korábban leadott bérlakásáért cserébe.

A másik releváns tény ezzel kapcsolatosan pedig annak okiratokkal történő bizonyítása, hogy korábban, az Információs Hivatal rendelkezésére bocsátottam egy olyan önkormányzati bérlakást, amelyet a leadást követően az Információs Hivatal felhasznált.

A Bíróság az ítéletében nem rendelkezhetett volna önhatalmúan az elhelyezés kérdéséről, kizárólag, csak ha azt a kereset benyújtója kéri, és akkor is csak úgy, hogy ítéletét az ezzel kapcsolatos vizsgálatok lefolytatása után jogszabályokra, illetve bizonyítékokra hivatkozva állapítja meg.

Jelen ügyben ez a két feltétel nem teljesült. A Bíróság szabad mérlegelési jogával úgy ítélkezett, hogy a jogszabályokat, releváns tényeket figyelmen kívül hagyta, és ezáltal azt a jogomat, amelyet a 2/1994. (IX.20) TNM Rendelet 4.§ (4) indukál, és amelyet a per lezárulása után esetleg érvényesíteni tudtam volna, ítéletével teljesen ellehetetlenítette.

A szabad mérlegelési jog nem terjedhet odáig, hogy a jogszabályokat figyelmen kívül hagyja (BHI980.13 8)

A fair eljáráshoz való alkotmányos és egyezményes jog egyik alapvető eleme az, hogy mindenkinek joga van ahhoz, hogy az ügyében eljáró bíróságok a döntésüket az összes lényeges részletre kiterjedően megfelelő részletességgel megindokolják.

Az Alkotmánybíróság gyakorlata szerint is kiemelkedő jelentősége van az indokolási kötelezettségnek, az indokolás hiánya ugyanis a jogorvoslati jog kiüresítéséhez vezethet [41/1991. (VII.) AB hat., ABH 1991, 194.,22/1991. (IV.26.) AB hat., ABH 1991,411.]

Jelen esetben – a részletesen kifejtett tények és érvek alapján – egyértelműen megállapítható, hogy mind az első, mind a másodfokú bíróság, valamint az azt jóváhagyó Kúria eljárása a maga teljességében és ezért összességében nem volt "tisztességes", mivel ítéletük meghozatalához úgy alkalmaztak egy jelenleg is hatályos jogszabályt, hogy azzal megszüntettek egy olyan érvényes lakásbérleti szerződést, amely még az általuk alkalmazott jogszabály hatálybalépése előtt kötött.

Az ügyvel kapcsolatos releváns bizonyítékokat a bíróság totálisan figyelmen kívül hagyta. Az ilyen eljárás pedig sérti a tisztességes eljáráshoz való, Alaptörvényben és az Egyezményben biztosított jogot.

A strasbourgi székhelyű Emberi Jogok Európai Bírósága (a továbbiakban: Bíróság) joggyakorlata szerint sérül az Egyezmény 6. Cikke szerinti tisztességes eljáráshoz való jog, ha egy eljárás során a bíróság indokolása nem felel meg a jogszabályoknak. (*De Moor kontra Belgium ügy*, 1994. június 23, No. 16997/90, 55.S)

Az Alaptörvény Q Cikk (2) és (3) bekezdéséből következik, hogy az Alkotmánybíróságnak, valamint a rendes bíróságoknak akkor is követnie kell a strasbourgi joggyakorlatot, az abban meghatározott alapjogvédelmi szintet, ha saját megelőző határozataiból ez kényszerűen nem következne (I 718/B/20 10. AB határozat). Minthogy a jelen panaszbeadványban hivatkozott alapjog (a tulajdonhoz való jog, a tisztességes eljáráshoz való jog) mind az Egyezményben, mind az Alaptörvényben hasonló módon szerepel, tisztelettel kérem, hogy a Tisztelt Alkotmánybíróság a strasbourgi gyakorlatot is figyelembe véve hozza meg a jelen ügyben a döntését.

Budapest, 2017. június 17.

Tisztelettel.

